

сила му вече не оставаше, широкитѣ му гърди се прѣгъваха

— Моли се на Мухамеда, куче, моли! — крѣсна съ все сила лепиятъ юнакъ Българинѣ, па съ едно страшно изпъшкване двамата всесилни мъже бавно се повалиха на земята . . .

— Ж-ж-ж. . . ярдѣмъ, динѣ ислямъ!¹⁾ — вопия най-послѣ съкрушения подѣ тежкото като чугунѣ коляно на Българина страшенѣ Кючюкѣ Сюлейманѣ.

Но глуха и тъжна, мрачна и нѣма бѣше цѣлата християнска махла. И страшно, и безмилостно се носѣха въ нощната тишина тѣпитѣ юмручни удари и ританици надѣ поваления Турчинѣ. Още малко и той почна съ все свое бабайтско гърло да реве, както реве човѣкъ-поплювко, кога види ножа, съ който ще го колятѣ. Ревеше Кючюкѣ Сюлейманѣ, биеше безѣ спиртѣ лютия юнакъ Българинѣ, нѣмѣеше българската махла, а гледаха отѣ небето оплашени и самитѣ божии звѣздички. И когато най-послѣ се освѣсти и другия Турчинѣ съ разцѣпената глава, та оплашенѣ почна да реве и той, то страшния юнакъ Българинѣ се опомни въ лютината си, счепка Кючюкѣ Сюлейманѣ за коситѣ, завлече го при другия Турчинѣ, струпа ги на едно, отиде послѣ та извади отѣ захвърления си чувалѣ, що бѣше пѣленѣ съ елпезета тютюнѣ, едно въже. повърна се, па свърза двамата Турци на едно, и ги повлече, като лешове . . . Нѣмѣ, мраченѣ, страшенѣ отнесе юнакътѣ мъжѣ набититѣ до смъртъ турски бабайти долу при чешмата, остави ги тамѣ, па се повърна, нарами си пакѣ чувала, прибра изчупенитѣ ножове и....

И си влѣзе въ кѣщи—въ кѣщата на воденичара Дабничанецѣ Илия Голѣмджия, защото . . .

Защото тоя юнакъ Българинѣ бѣше Спиро Църне, синѣтѣ на Илия Голѣмджия, нѣкогашия кундураджийски чиракъ, послѣ воденичарѣ при баща си, а сега опасенѣ скитникѣ, качжрмаджия (контрабандистѣ) на тютюнѣ.

¹⁾ Ж-ж-ж помощѣ, правовѣрни!